

РЕШЕНИЕ

№ 4154

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2053** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. П., против решение № 1/08.02.2021 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните- Х. /ОДБХ- Х./, с което е отказан достъп до обществена информация по заявление с вх. № II-6137/30.07.2020 г. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречието му с влязло в сила съдебно решение /№ 245/14.01.20121 г. по адм. д. № 9553/2020 г. по описа на АССГ. Навежда аргументи, че в случая не е налице търговска тайна и разкриването на информацията не би довело до нелоялна конкуренция. Сочи, че противно на твърдяното от органа, позоваващият се на презумпцията за наличие на надделяващ обществен интерес не е длъжен да обосновава съществуването му. Моли съда да постанови решение, с което да задължи административния орган да предостави в пълен обем търсената информация. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Жалбоподателят- [фирма], в с.з., р.пр., не се явява и не изпраща представител.

Ответникът-Директора на Областна дирекция по безопасност на храните – Х., в с.з., р.пр., не се явява и не се представлява. В представени по делото писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на платения от жалбоподателя

адвокатски хонорар.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по заявление вх. № II-6137/30.07.2020 г., подадено от управителя на [фирма] с искане за предоставяне на копия на издадените от ОДБХ-Х. по реда на чл. 12 от Закона за храните /отм./ удостоверения за регистрация на обект за производство и търговия с храни №139/13.02.2015 г. и № 80/30.12.2016 г. на [фирма], както и копие от издадените от ОДБХ-Х. удостоверения за регистрация на превозни средства за транспортиране на храни на [фирма]. Заявеният начинът за предоставяне на достъп до обществена информация е електронен формат на електронна поща. В хода на административното производство от административния орган е отправено искане изх. № I-2052/06.08.2020 г., на основание чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ, за изрично писмено съгласие от третото лице [фирма]. От дружеството е постъпило становище, в което е изразено изрично писмено несъгласие за предоставяне на всякаква търсена информация. В резултат на това административният орган е издал решение № 2/26.08.2020 г., с което достъпът до изисканата обществена информация е отказан на основание чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ, а именно достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. [фирма] е обжалвало посочения административен акт, който с решение № 245/14.01.2012 г. по адм. д. № 9553/2020 г. по описа на АССГ, 56 с-в. е отменен, а преписката върната на органа за ново произнасяне в съответствие с мотивите на решението. Като основание за отмяна на решение № 2/26.08.2020 г. на директора на ОДБХ- Х. е посочено, че административният орган не е разгледал въпроса за наличието на надделяващ обществен интерес. Проведено е административно производство, в хода на което отново е депозирано изрично несъгласие на третото лице за предоставяне на търсената информация. Последвало е ново произнасяне от страна на компетентния орган с обжалваното в настоящото производство решение № 1/08.02.2021 г., с което достъпът до заявената информация отново е отказан. Органът е мотивирал повторния си отказ с наличието на конкуренция между двете дружества, както и че се касае до лични данни на трето лице. Счел е, че заявителят не е обосновал наличието на надделяващ обществен интерес.

Решението е връчено на жалбоподателя на 10.02.2021 г., а жалбата срещу него е подадено на 23.02.2021г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Оспорен е подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган- директора на ОДБХ- Х., задължен субект съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ, в предвидената от закона писмена форма като същото е надлежно мотивирано. При издаване на процесното решение не са допуснати нарушения на административно- производствените правила, обосноваващи неговата отмяна.

По отношение прилагането на материалния закон настоящият съдебен състав намира

следното:

Разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ, послужила като правно основание за постановяване на оспореното решение, допуска отказ за достъп до обществена информация, когато "достъпът засяга интересите на третото лице" и "няма неговото изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация". Тези два юридически факта трябва да са налице кумулативно. Изискването за изрично писмено съгласие на третото лице не поставя въпроси - трябва да е налице частен писмен документ, подписан от третото лице, в който да е обективизирано неговото съгласие за предоставяне на исканата информация. В случая такива документи са приложени по делото и в тях третото лице е изразило изрично несъгласие за предоставяне на достъп до търсената обществена информация.

Що се отнася до другия юридически факт - "достъпът засяга интересите на третото лице" следва да се посочи, че факта, че третото лице е конкурентна на жалбоподателя фирма, сам по себе си не значи автоматично засягане на неговите интереси. Засягането в случая е обосновано с хипотезата на чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ, а именно: търсената информация представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци. Визираната хипотеза изисква на първо място да се установи, че търсената информация съставлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци и второ да се посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците /арг. от чл. 17, ал. 3 във връзка с ал. 2 от ЗДОИ/. В оспореното решение липсват каквито и да е мотиви, обосноваващи направения от административния орган извод, че търсената информация представлява търговска тайна. Не са посочени и обстоятелствата, които биха довели до нелоялна конкуренция между търговците. В тази насока административният орган се е задоволил единствено с това, да повтори изложеното от третото лице в депозираното от него несъгласие, без да извърши собствена преценка и без да обоснове собствени изводи за наличието на хипотезата на чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ. Издадените от ОДБХ-Х. по реда на чл. 12 от Закона за храните /отм./ удостоверения за регистрация на обект за производство и търговия с храни №139/13.02.2015 г. и № 80/30.12.2016 г. на [фирма], както и копие от издадените от ОДБХ-Х. удостоверения за регистрация на превозни средства за транспортиране на храни на [фирма] не съдържат финансова информация или такава, чийто характер би могъл да увреди търговските интереси на третото лице. От изискваните документи не би могло да се узнае за конкретните клаузи по договорите, финансирането и разходването на средства от посоченото дружество, което да даде предимство на него, респективно на трети лица, регистрирани със същия предмет на дейност при кандидатстване по сходни обществени поръчки, съответно спечелването им и игнориране на конкурента

В конкретния случай, дори и да се приеме, че са налице двата изисквани от чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ кумулативни факта - засягане на интереси на третото лице и декларирано несъгласие за предоставяне на достъп до информацията, то за да настъпи право-прекратяващото действие на тези два юридически факта по отношение на правото на достъп до обществена информация, е необходимо да липсва надделяващ обществен интерес. Тогава, когато е налице надделяващ обществен интерес, наличието на двете кумулативни предпоставки губи своето прекратяващо правото на достъп до обществена информация действие и за органа е налице задължение да предостави същата. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е

налице, когато тя: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 ал.1 относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл.3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; д) опровергава разпространена недостоверна информация, засягаща значими обществени интереси; е) е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по чл.3. Безспорно е, че издаването на удостоверения за регистрация на обект за производство и търговия с храни, както и на превозни средства за транспортиране на храни е част от законовите задължения на административният орган. Следователно в интерес на обществеността е, посочената дейност да бъде извършвана в съответствие със закона. За съда е несъмнено, че чрез поисканата информация ще се повиши прозрачността и отчетността на дейността на БАБХ пред обществото.

В този смисъл, преценката на органа дали е или не надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ и без излагането на фактически и правни основания за този релевантен юридически факт органът не е изпълнил задължението си по чл.38 ЗДОИ. Недопустимо е административният орган да изисква от заявителя да доказва наличието на надделяващ обществен интерес, в каквата насока се съдържат мотиви в оспореното решение. Напротив, дължимата се по силата на чл. 13, ал. 4 от ЗДОИ преценка за наличието/липсата на надделяващ обществен интерес е изцяло в правомощието на задължения по закон субект. Това е така, тъй като по силата на чл. 31, ал. 5 от ЗДОИ в случаите на надделяващ обществен интерес от разкриване на дадена обществена информация не е необходимо съгласието на третото лице. Следователно, преценката за наличието/липсата на надделяващ обществен интерес следва да предхожда процедурата по чл. 31, ал. 2 от ЗДОИ, доколкото от нея зависи дали ще бъде необходимо съгласието на третото лице или няма да бъде необходимо при наличието на надделяващ обществен интерес.

За пълнота, следва да се отбележи, че аргументите на органа в посока наличие на незащитени лични данни също не могат да бъдат приети за основателни. Съобразно чл.31, ал.4 ЗДОИ при неполучаване на съгласие от третото лице в срока по чл.31, ал. 2 или при изричен отказ да се даде съгласие съответният орган предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице. В тази връзка, административният орган въобще не е изследвал въпроса дали тази хипотеза намира приложение в случая и как това може да се осъществи на практика- чрез зачеркване на лични данни на физическо лице /три имена, ЕГН, адрес/ например.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено. Тъй като естеството на акта не позволява въпросът да бъде решен по същество от съда преписката следва да се изпрати на органа за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143 ал. 1 от АПК на жалбоподателя се следват сторените по делото разноски. Съдът, като взе предвид направеното от ответната страна възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, фактическата и правна сложност на делото, както и липсата на представени от жалбоподателя доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение, счита, че такова не следва да му се присъжда. На жалбоподателят се дължат направените и своевременно доказани разноски за заплатена държавна такса в размер на 50 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] решение № 1/08.02.2021 г. на директора на Областна дирекция по безопасност на храните- Х., с което е отказан достъп до обществена информация по заявление за достъп до обществена информация вх. № П-6137/30.07.2020 г.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на директора на Областна дирекция по безопасност на храните-Х. за ново произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. № П-6137/30.07.2020 г. съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните – Х. да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 50 /петдесет/ лева

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: